

Vzdrževanje in upravljanje občinskih cest

Iz poročila nadsvetnika ing. Mačkovška na zadnjem diskusijskem večeru

Ljubljana, 4. aprila

Dobrišen del diskusijskega večera v magistratni posvetovalnici je zavzel v petek 17. m. m. referat nadsvetnika g. inž. Mačkovška o cestah v Ljubljani.

Vzdrževanje in upravljanje občinskih cest je zadeva, ki je najbolj izpostavljen javni kritiki in jo smemo po pravici imenovati najpopularnejšo občinsko zadevo. Dalo na cestah se pogosto kritizira, ta kritika pa ni vedno opravljena. Občinstvo se za vsako malenkost obraže na gradbeni urad, mesto na cestno nadzorstvo. Cestno nadzorstvo razpolaga s 150 delavci, ki so jih povrjeni vsa v poštov prihajajoča dela glede cest in kanalizacije. V njihov delokrog spada tudi čiščenje, škrpljenje, merjenje in odvajanje snega. Včasih se opravlja delo na 30 do 50 kraju naenkrat in bi niti dvajset staležev delavcev ne zadostoval, so pa zoper dnevi, ko bi se shajalo s polovičnim staležem. Občinska uprava pa ne more nameniti delavcev le za nekaj dni, delu ni nikakor v prid, če živi delavec v vedenem strahu, da bo delal le nekaj dni. Tudi bi se delo ne obneslo, če bi se delavstvo vedno menjaval, ker so pri cestah potrebne izkušene roke.

V zadnjih petih letih je bilo napravljenih v celoti ali v posameznih delih 87 ulic, ki imajo svoja imena, zgrajenih je bilo pa tudi mnogo ulic, ki še nimajo imena, kakor ulice okoli carinske kolonije, okoli stadio na in na Barju. V Ljubljani imamo razen mestnih tudi banovinske in državne ceste. Skupna dolžina državnih in banovinskih cest znaša skoraj 23 km, deloma jih mora opravljati občina. Občina se je pogodila z državo, da bo državna cestna uprava vzdrževala širino 8 m, kjer so pa ceste širše, bo občina vzdrževala širši del.

Koncem leta 1918 smo imeli v Ljubljani 272 ulic z imeni v dolžini 11 km, koncem 1929 že 378 v dolžini 148 km, v katerem pa bo število preseglo 400. Novejše ulice je bilo zgrajenih vendar ne popolnoma. I. 1929 in sicer nad 50 km, kar je zračna razdalja od Ljubljane do Koroške Bele. Potrebljivo bo še mnogo dela. V zadnjih petih letih se je mnogo tlakovalo. Dočim je znašla dolžino tlakovanih ulic I. 1928 9565 m ali 65% celotne dolžine komunikacij, smo koncem lanskega leta že dosegli nad 15 km tlakovanih ulic ali 102% celotne dolžine. Ti podatki, ki so razveseljivi, pričajo pa, da bo treba še mnogo storiti, predno bo Ljubljana dosegla druga moderna mesta, ki imajo baš obratne razmere med tlakovanimi in netlkovanimi ulicami.

Vzopredno s cestami je napredovala tudi kanalizacija, le mnogo hitrejš, kar je pravilno, kajti prvi pogoj za dobro vzdrževanje ceste je, da se raz njih čimprej odpri voda. Cestna kanalizacija je dosedaj dosegla skoraj polovico dolžine komunikacij in je v tem pogledu potrebljivo še mnogo dela.

Proseče zadnjih let kaže, da je za vzdrževanje občinstv in za napravo novih komunikacij potrebljivo okoli 20.000 m³ pospalnega materiala, ki ga pridobivamo včasna v gramoznicah na Ljubljanskem polju, nekaj pa iz kamnoloma v Lanišču, kjer se nahaja prvovrstni dolomitiški Laniški dolomit se uporablja predvsem za vzdrževanje najbolj frekventiranih cest, te vrste kamen je namreč zelo drag. V interesu cestnega vzdrževanja bi bilo, da se kvalitetna pospalnega materiala izboljša, kakor bi se moral povečati tudi količina materiala, ako bi hoteli pospešiti gradnjo makadamskih cest. V to svrhu je potreben denar, ki ga pa je v sedanjih časih težko dobiti. Mestna občina je sicer vsoko leto povisala tozadnji kredit in je n. pr. I. 1930 v ta

namen votiralna 1.025.000 Din, lani pa je ta kredit padel na 700.000 Din. Posipanje cest se vrši in bi se moralno vršiti v manjši izmeri na jesen, glavno pa na pomlad. V mestu to ni vedno mogoče, mnogokrat prekrivačajo ratoču vremenske neprilike.

Prav upravičena je pritožba mestanstva nad blatom. Najhujši otiski se pojavljajo vedno koncem zime in začetkom pomladi, ko se zamrzla cesta prične leži dan odstavati, ponoči pa zoper zmrzne in za doljšo dobo ne moremo iz blata. Dokler ne bodo vse ulice tlakovane, se to zlo ne bo dalo odpraviti. Ostro se kritizira tudi posipanje in smo nedavno čitali, da se čez posajo cesto ni upala plemenita grška doga, ubogi Ljubljanci pa morajo hoditi potako našutiti cesti. Razna prekopavanja so cesti povod pritožbe. Ljubljana je organizem, ki se sunčoma razvija, od časa do časa je treba polagati nove napeljave, kakor kable, vodovod, plinovod, kanalizacijo itd. Še bolj počasta so popravila na teh napeljavah radi dotrajanja ali defektov. Defekti niso nastali zaradi slabega materiala, temveč jih povzročajo prometni tresljaji predvsem na krajih, kjer se struktura terena menjava in se cesta zaradi tega poseda. Najbolj se ljudje budujejo, da se na isti cesti po večkrat prekopava in to v kratkih presledkih. Taka kritika je nesmiseln, ker obstaja načelo, da ne sme nobene napeljavati biti položena v isti trasi kakor druga, temveč v gotovi razdalji druga od druge. Tako ne moreta biti skupaj radi motenj telefonski ali telegrafski kabel z električnim kablom, slednji namreč povzroča, da je v bližini poštnih kablov, motnja v njih in temu se mora poštna uprava izogniti. Enako je s plinom in elektrovodom. Ako bi pričel plin uhačati, bi napolnil naprej cevi, v katerih leži elektrovod in kakor hitro bi dosegla zmese plina z zrakom razmerje 1:7, nastane nevarnost eksplozije. Tako se je pred leti zgodilo v Knafljevi ulici. Plinska napeljava je bila sicer doči oddaljena od elektrovoda, toda zaradi neenakomernega sesedanja ceste je plinska cev počela in je prišel plin v elektrovodno kinto, kar je povzročilo eksplozijo. Princip izogibanja traz je bil najbolj nazorno pokazan pri izkopavanju Šelenburgove ulice. Kljub velikemu posmehu načrta, ki je bil v bližini letu ni bil niti en vagon uvožen. Poživitev teh važnih naših pridobitnih parov bi namreč zelo olajšala sedanje težke razmernje, pa upamo, da bodo ugledni člani ljubljanske »Belokranjske kletke« tudi letos priredili več predavanj in se zavzemali za naše kraje, kakor so to storili lani. Enako močno zasmolec nam bo gotova tudi nuditi naši banksi svetniki gosp. Lovšin, katerega delo vse Belokramci zelo uvažajo.

— Umetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani moralo prodati večji del živine, ki je zradi suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi bilo, da tudi banška uprava po svoji moći pomaga, kakor je to svojcas storiha savska banovina, ker je živinoreja za Belo Krajino res izredno velikoga pomena.

— Za ustavovitev vinarske kleti, ka-

rkšna v Metliki že dolgo obstaja in lepo napreduje, bi bilo treba našemu srežu načlomiti izdatnejšo podporo, ker je v enem delu vinogradništva lepo razvito. Tudi za sadjarstvo ima črnomorski rezaj najugodnejšo klimo in druge pogoje, navzicle temu pa v lanskem letu ni bil niti en vagon sadja izvožen. Poživitev teh važnih naših pridobitnih parov bi namreč zelo olajšala sedanje težke razmernje, pa upamo, da bodo ugledni člani ljubljanske »Belokranjske kletke« tudi letos priredili več predavanj in se zavzemali za naše kraje, kakor so to storili lani. Enako močno zasmolec nam bo gotova tudi nuditi naši banksi svetniki gosp. Lovšin, katerega delo vse Belokramci zelo uvažajo.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani moralo prodati večji del živine, ki je zradi suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi bilo, da tudi banška uprava po svoji moći pomaga, kakor je to svojcas storiha savska banovina, ker je živinoreja za Belo Krajino res izredno velikoga pomena.

— Za ustavovitev vinarske kleti, ka-

rkšna v Metliki že dolgo obstaja in lepo

napreduje, bi bilo treba našemu srežu načlomiti izdatnejšo podporo, ker je v enem delu vinogradništva lepo razvito. Tudi za

sadjarstvo ima črnomorski rezaj najugod-

nejšo klimo in druge pogoje, navzicle temu

pa v lanskem letu ni bil niti en vagon

sadja izvožen. Poživitev teh važnih naših

pridobitnih parov bi namreč zelo olajšala

sedanje težke razmernje, pa upamo, da bodo

ugledni člani ljubljanske »Belokranjske

kletke« tudi letos priredili več predavanj in

se zavzemali za naše kraje, kakor so to

storili lani. Enako močno zasmolec nam

bo gotova tudi nuditi naši banksi svetniki

gosp. Lovšin, katerega delo vse Belokramci

zelo uvažajo.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

pomaga, kakor je to svojcas storiha

savška banovina, ker je živinoreja za Belo

Krajino res izredno velikoga pomena.

— Za ustavovitev vinarske kleti, ka-

rkšna v Metliki že dolgo obstaja in lepo

napreduje, bi bilo treba našemu srežu načlomiti

izdatnejšo podporo, ker je v enem delu

vinogradništva lepo razvito. Tudi za

sadjarstvo ima črnomorski rezaj najugod-

nejšo klimo in druge pogoje, navzicle temu

pa v lanskem letu ni bil niti en vagon

sadja izvožen. Poživitev teh važnih naših

pridobitnih parov bi namreč zelo olajšala

sedanje težke razmernje, pa upamo, da bodo

ugledni člani ljubljanske »Belokranjske

kletke« tudi letos priredili več predavanj in

se zavzemali za naše kraje, kakor so to

storili lani. Enako močno zasmolec nam

bo gotova tudi nuditi naši banksi svetniki

gosp. Lovšin, katerega delo vse Belokramci

zelo uvažajo.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

pomaga, kakor je to svojcas storiha

savška banovina, ker je živinoreja za Belo

Krajino res izredno velikoga pomena.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

pomaga, kakor je to svojcas storiha

savška banovina, ker je živinoreja za Belo

Krajino res izredno velikoga pomena.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

pomaga, kakor je to svojcas storiha

savška banovina, ker je živinoreja za Belo

Krajino res izredno velikoga pomena.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

pomaga, kakor je to svojcas storiha

savška banovina, ker je živinoreja za Belo

Krajino res izredno velikoga pomena.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

pomaga, kakor je to svojcas storiha

savška banovina, ker je živinoreja za Belo

Krajino res izredno velikoga pomena.

— Utmetna gnojila bi bila našim kraljem zelo dobrodošla, ker je ljudstvo lani

moralo prodati večji del živine, ki je zradi

suše in moglo prehranjevati. Potrebno bi

bilo, da tudi banška uprava po svoji moći

A. D. Ellinger:

Dve siroti

Roman

38

Tedaj je pa poskusil objeti jo čez pas.

Henrika se je molče branila, da bi ne prestrašila Luize. Dvakrat se ji je posrečilo otresti se ga, potem je pa hotela zbežati k Luizi, ki sta jo neznanca z lahko držala nekaj korakov v stran. Toda Lafleur je znova prijet; in ker se nikakor ni mogla več otrestiti lopova, ki jo je krepko držal čez pas, je začela na ves glas kričati:

— Ne greva z vami, gospod!... Ne, pod nobenim pogojem ne greva!

In braneč se z rokami, ki jih je Lafleur krepko stiskal, je še zadnjič kriknil:

— K meni... Luiza... k meni!

Toda svoje misli ni mogla izgovoriti do konca. Dočim je Lafleur krepko držal in ji tiščal glavo nazaj, je njezov pojdaš hitro z robcem zamislil usta. Potem sta jo pa lopova odvlekla h kočiji.

Lafleur je hitro stopil naprej, ne da bi se zmenil za slape, ki sta jo bila pustila njegova pojdaš samo sredi ceste. Držal je vrata kočije odprta. Kljub srditemu odporu sta potisnila Henrika v kočijo.

V kočiji si je hotela nesrečnica najprej odmaščiti usta. Če bi se ji bilo to posrečilo, bi bila rešena... Klicala bi bila na pomoč in ker so ljudje v krčni še vedno popivali, bi bil gotovo kdo prihitek, če ne drugače pa iz radovednosti.

Toda eden izmed lopovov jo je zgrabil za roke in ji še bolj potisnil robec v usta. Stisnil ji je roke na vso moč in Henrika se je zgrudila na blazinico.

V naslednjem hipu je skočil v kočijo Lafleur in sedel k Henriki, njegova pojdaš sta pa sedla na prednji sedež in kočija je odpeljala.

Toda Lafleur s tem še ni bil premagal vseh ovir. Naenkrat se je namreč kočija ustavila na ovinku ulice pred gručo ljudi, zbranih okrog dveh kočij.

Lafleurova pojdaš sta hitro pogledala skozi okence, on je pa zakljal izvoščko, naj zavije v drugo mimo, če le more.

Tisti hip je pa stopilo nekaj radovednežev h kočij; opazili so bili žensko krijo in zdaj so hoteli videti žensko v kočiji.

Lafleur je bil v Skripcih... V kočijo so hoteli pogledati mladi postopci in prav lahko bi se bil ta ali oni prednizil, odpal vrata in rešil ugrabljeno delko.

Kmalu se je Lafleur še bolj ustrasiš. Dekle se je začelo premetavati na sedežu in njeni hrpenje je postajalo vedno glasnejše.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

Toda nasilje ni bilo potrebno. Ko maj Henriki potegnil robec iz ust, je ubog dekle globoko vdihnilo in zaprlo oči, potem se je pa počasi zgrudilo na da kočje. Zrtve markizove pohotnosti se je onesvestila.

Lafleur bi bil najraje zavirkal od veselja. S to nepričakovano pomočjo pač ni računal, a prišla mu je bila baš o pravem času. Zdaj ni bilo več dvočka da bo njegova žrtve mokrala.

Toda začel je razmišljati, da ima naključje svoje muhe, in če mu je storilo nepričakovano uslugo, bi mu lahko tudi pripravilo najneprijetnejše presenečenje. Saj bi zadostovalo, da bi se dekle zavedlo in začelo klicati na pomoč, pa bi radovednež takoj obkobil kočjo in vse bi bilo izgubljeno.

V tem primeru bi bili doživeli Lafleur in njegova pojdaša kaj neprrietno presenečenje. Saj bi jih množica takoj zgrabila in odvlekla na policijo.

Na policijo pa naših junakov ni prav mič mikalo. Zato je Lafleur sklenil izpremeniti omedlevico svoje žrtev v globok spanec, ki bi ga ne moglo motiti še tako močno drdranje kočije.

Začel je obračati med prsti kristalno stekleničico kot kurir, ki se prizpravlja na težko operacijo. Premagati je pa moral novo oviro. Kako naj ravna, da ne razlike dragocene tekočine po ustnicah mimo ust?...

Tedaj bi se dekle zbudilo in zopet bi ji moral zamašiti usta z robcem.

— Vražja strela! — je zamrmljal sam pri sebi. — na to pa nisem mislil!

Tisti hip je začela Henrika dihati v kraljih presledkih, njeni vzdih so bili dolgi in globoki, kar je pričelo, da se bo kmalu zdramila iz omedlevice.

Pazljivo, zroc neprimitno na obraz svoje žrtev je Lafleur čakal... Kar so Henrike ustne zadrgatele in v naslednjem hipu je široko odprla oči.

Prvi hip se ni mogla spomniti, kie je in kaj se je zgodilo z njo. Potem se ji je pa začel polagona vracati spomin na že je odprla usta, da bi zaklicala na pomoč...

Lafleur je pa spremno izkoristil ta trenutek. Potisnil je dekletu glavo nazaj in ji vtaknil med zobe grlo stekleničice... Vsa tekočina je stekla v usta, niti kapljice se ni raztila.

Dušec se je skušala Henrika vstati; toda Lafleur jo je tiščal s pomočjo svojih pojdašev nazaj.

Uboga žrtve je obrnila prestrašene oči s tiko prošnjo k svojim krvnilekom.

Krik je ugasnil na njenih ustih. Zaman je skušala pahniti od sebe lopove, ki so jo krepko tiščali k tlu: kmalu so ji roke omahnil.

Nepremagljiv spanec je jezel na oči, težke trepalnice so se kar same zaprle in glava ji je omahnila na blazinico kočije.

Zdaj je bila docela v rokah markizovega služabnika.

Med tem se je bil trušč na cesti poleg. Ljudje so se bili večinoma razsliti in promet je šel zopet svojo pot.

Izvošček je pognal konje z bicem in kočijo je zdrdrala tako hitro naprej, da je malo manjkal, da ni podrla radovednež, ki so še stali okrog nje. Začele so padati ogorčene psovke.

— Ustavi, nesramnež grdi!

— Capin!... Cigan!

Izvošček se pa za psovke ni prav nič zmenil, temveč je konje še bolj pognal. In kočija je oddrdrala v največjem diru proti paviljonu v Bel-Air.

Sole tedaj si je markizov sluga globoko oddamnil. Zločinska naloga, ki jo je bil prevzel proti bogati nagradi, se je bližala koncu. Srce mu je kar poskakovalo ori miski na oblubljeno naradno.

In poln zadoščanja, da je dobro opravil svoj posel, je Lafleur zrl na svojo žrtvo, ki naj bi jo odpeljal nestropno pričakovanemu razzudancu.

Henrika je bila pogrenjena v globok spanje.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne tekočine.

Brez robca, pa naj bo, — je pomisliš, — toda s pomočjo tehle imenitnih kapljic se bo dala gospodična odpeljati v paviljon Bel Air liki jagnje.

Na cesti so se izvoščki srdito zmerjali; mimočodoči so se ustavljalni in glasno protestirali, da kočja ovirajo promet; zjala so bila pa vesela težnja, a mihovi dovitipi so vzbujujali splošno ogornjenje.

Lafleur je spremno izkoristil ta trušč, da je potegnil svoji žrtvi robec iz ust, v drugi roki je pa imel pripravljeno stekleničico da bi ji viti v usta omamno tekočino, čim bi kriknila.

— Davi se, — je pomislil.

Predvidnost mu je velevala odmašti usta, ker bi se sicer utegnila zadržati. Odlašata razmislil, kajti Henrike obraz je bil že posinil in oči so poštevane vedno bolj motne.

Lafleur je bil prilisno potegniti svoji žrtvi iz ust nobec, ki jo je dušil. Toda iz predvidnosti je vzel iz žepa kristalno stekleničico, ki je bilo v njej dovolj omamne te